

III Jornada

LES TÈCNIQUES TRADICIONALS EN LA CONSTRUCCIÓ DE L'ARQUITECTURA CONTEMPORÀNIA

Museu de la Mediterrània
Torroella de Montgrí
5 d'octubre

COAC

arquitectes.cat
Girona

GRETA

Grup de Recuperaçió
i Estudi
de la Tradició
Arquitectònica

EL PAPER DE L'ARTESÀ EN L'ARQUITECTURA ACTUAL

ÉS MÉS FÀCIL RECUPERAR LES TÈCNiques TRADICIONALS QUE EL PRESTIGI DELS ARTESANS (HASSAN FATHY, 1958)

UNA TERCERA EDICIÓ ENS CONSOLIDA

Un cop més us interpel·lem per posar en comú les peculiaritats de les tècniques tradicionals a casa nostra. Ja fa quatre anys que ens vam animar amb la primera edició a Girona amb el focus posat en l'ús dels materials preindustrials en projectes contemporanis. La segona edició, a Banyoles, es va centrar en la qüestió de la forma i quin llenguatge correspon a les tècniques tradicionals actuals. Enguany, amb aquesta tercera edició, volem centrar-nos en una de les peces clau de les tècniques tradicionals, la figura de l'artesà.

Seguint la lògica itinerant de la seu, ara hem aterrat a Torroella de Montgrí, al Baix Empordà. Així, doncs, espero que tots plegats ens retrobem per poder destil·lar quin hauria de ser el paper de l'artesà en les obres actuals.

LA VARIABLE SOCIAL DE LES TÈCNiques TRADICIONALS

Sempre he ressaltat que les virtuts de les tècniques tradicionals superen els àmbits de l'obra i abasten l'escala territorial i social. L'escala territorial atès que se sustenten en la maximització dels materials propers i l'escala social perquè són el fruit dels treballs dels artesans locals. Quan s'acusa l'actual sistema productiu com el causant del desequilibri mediambiental, sovint s'oblida que també en va ser responsable l'aniquilament de les estructures socials preindustrials.

Hi ha un coneixement no reglat, més propi de la pràctica, que permet desenvolupar

aquestes tècniques ancestrals. En principi, no es pot separar el resultat formal de les tècniques tradicionals del peculiar procés amb què l'artesà ho ha executat.

És per això que existeix una tecnodiversitat, ja que cada artesà, aplicant els materials locals, desenvolupa la cultura edificadora del lloc. De fet, la cultura popular no era res més que la transformació d'un cert paisatge en allò necessari per a la comunitat segons les habilitats pròpies.

L'EVANESCÈNCIA DE L'ARTESÀ EN LES DARRERES GENERACIONS

Són múltiples els motius pels quals la figura de l'artesà està present tan sols de mode excepcional i residual. Segurament els més importants són, d'una banda, la transformació de l'estructura laboral a l'obra i, de l'altra, el pes del coneixement científic en la producció d'arquitectura.

Ja des d'un inici, Karl Marx va vaticinar que se separaria el treballador del seu objecte produït, és a dir, l'alienació. Però va ser als Estats Units on la figura de la nova mà d'obra es va forjar sota Frederick Winslow Taylor, el gran organitzador del món laboral modern. Segons ell, el nou treball consisteix principalment en quelcom simple, tasques no especialment interessants. Per tal de fer que la gent el realitzi, cal incentivar-la amb un sou i vacances dignes, i sobretot amb una inspecció fèrria. Ja no cal que el treballador tingui imaginació, ambició ni creativitat, sinó que ara esdevé més útil que sigui pacient, obediènt i amant de la rutina, res més lluny del *modus operandi* de l'artesà.

A aquest escenari cal afegir-hi el del coneixement científic com a únic interlocutor entre els centres de producció i la societat complexa. Ara es valora que els materials i tècniques siguin previsibles, estandarditzables i mecanitzables. L'arquitectura moderna ha esdevingut un catàleg de solucions adaptades al sistema industrial i els tècnics responsables es basaran estrictament en processos científics quantificables. Calia esborrar la incertesa dels processos constructius i per aquest motiu el factor humà quedava restringit al màxim. Tot el coneixement tradicional propi de l'obra amb els artesans es va anar desplaçant vers els punts de producció centralitzats.

La dicotomia entre coneixement tradicional i coneixement científic ha acabat amb una victòria arrasadora per part d'aquest últim. La globalització del coneixement científic arreu ha esmicolat un immens teixit de saviesa tradicional. Però, en els darrers anys, el coneixement científic imperant s'ha vist obligat a validar moltes de les pràctiques ancestrals a mesura que s'han millorat les eines d'observació. Específicament, en el camp de l'edificació hem vist com molts costums dels artesans abans vistos com a inapropiats, ara, gràcies a més profundes investigacions, troben l'argumentació adequada. És ara que la literatura científica reconeix la importància ecològica de les savieses tradicionals; conforme el coneixement científic s'incrementa, més coneixement tradicional queda legitimat.

COM ES POT ACTUALITZAR LA FIGURA DE L'ARTESÀ

Sovint ens preguntem si la figura de l'artesà té cabuda en la nostra societat tecnològica, que està abocada a la robotització, la digitalització i la propagació de la intel·ligència artificial. L'artesà contemporani no només haurà d'estar adaptat a aquest context, sinó que també haurà de trobar noves vies d'aprenentatge. A casa nostra hem perdut la figura de l'aprenent i ja no es contempla en la formació laboral vigent. Tots sabem les limitacions amb què es troba un jove vocacional de menys de 18 anys a causa del marc legal actual. També cal redefinir la figura del mestre, un artesà que ha demostrat l'excel·lència i que pot transmetre el coneixement més amb l'acció que amb la paraula, quelcom que hagi destil·lat percepcions organolèptiques

que s'escapen dels manuals teòrics. Són molts els paletes, picapedrers, fusters, manyans i estucadors jubilats que es resignen davant la pèrdua d'uns coneixements tradicionals en les joves generacions. Sovint no ens adonem que les pèrdues d'uns oficis representen la pèrdua d'una manera d'entendre el món, com les pèrdues de llengües minoritàries o, inclús, la pèrdua de biodiversitat.

Els arquitectes, els constructors i les administracions locals haurien de trobar la manera que les tècniques que els artesans utilitzen per manipular materials locals puguin trobar un lloc en projectes actuals. Potser a casa nostra estem orfes d'una escola oficial d'oficis de la construcció, però cal mirar amb optimisme exemples propers.

La mil·lenària tradició educativa de Le Compagnon Construction Restauration a França, el Centro de Oficios y Artes Plásticas de Lleó, el Centro Albayzín de Granada i la Red Española de Maestros de la Construcción Tradicional de Madrid són exemples afortunats d'organitzacions actuals que hauriem de tenir presents. A Catalunya tan sols tenim algunes organitzacions gremials recents, com la de castelleria o pedra seca, però encara estem lluny d'una formació d'oficis oficial que retorni l'orgull perdut als artesans de casa nostra.

RECONNECTAR L'ARQUITECTE AMB L'ARTESÀ

Tot i el periple dels últims decennis, l'artesà encara perdura i en la societat actual hi ha una demanda dels valors que representa. Ens cal fugir de la globalització per retrobar-nos amb una arquitectura més arrelada i personalitzada que recuperi els processos productius implicats. Com ja vam dir en l'edició anterior, els arquitectes només veuen el que coneixen i per apreciar les múltiples possibilitats que tenim a l'abast amb els artesans hem d'aprofundir en els coneixements tradicionals. La col·laboració entre artesans i arquitectes no pot seguir l'esquema actual jeràrquic, cal que els arquitectes comparteixin la responsabilitat del disseny en fases prèvies i l'autoria de l'obra acabada.

Oriol Roselló, arquitecte i director de la jornada

PROGRAMA

9.30-9.50 h

Benvinguda institucional

Sr. Marc Riera Guix, president de la Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC)

Sr Roger Biosca Rovira, president del Grup de Recuperació i Estudi de la Tradició Arquitectònica (GRETA)

Sr. Jordi Colomí Massanas, alcalde de Torroella de Montgrí

Presentació de la jornada

Sra. Olga Muñoz Frigola, arquitecta i directora del Grup de Recuperació i Estudi de la Tradició Arquitectònica (GRETA)

9.50-10.40 h

Construcción tradicional para el siglo XXI

Sr. Alejandro García Hermida, doctor arquitecte i màster i Conservació i Restauració del Patrimoni Arquitectònic per la UPM

10.40-11.30 h

El uso de la caña en arquitectura

Sr. Antonio Gandano, maestro chocero

Sr. Jonathan Cory-Wright, arquitecte per la Barlett School of Architecture de Londres i fundador de CanyaViva

11.30-12 h

Pausa cafè

12-13 h

El repte d'Aguasblanquillas

Sr. Oriol Roselló Viñas, arquitecte i director de la jornada

Sr. Pere Costa Figueras, fundador de Costa Construccions SLU

Sr. Jordi Domènech Brunet, mestre d'obra especialitzat en volta catalana

Sr. Salvador Gomis Aviñó, mestre d'obra especialitzat en volta catalana

Sr. Max Rutgers, mestre estructurista especialitzat en fusta i fundador de MaxMadera

13-13.30 h

La recuperació de tècniques tradicionals com a eina de dinamització social

Associació Fuset pel Patrimoni Rural:

Sr. Alberto Sánchez Sánchez, arquitecte per la UPM i president de l'Associació Fuset

Sr. Guillermo Bosque Aurrecoechea, arquitecte per la ETSAB-UPC i secretari de l'Associació Fuset

13.30-15.30 h

Pausa per dinar

Inscripcions de la jornada i el sopar fins al 20 de setembre a través del portal web www.arquitectes.cat/IIIjornadagreta

15.30-16.20 h

Els oficis en l'obra actual

Sra. Cristina Thió, llicenciada en Belles Arts a la UB i fundadora de Chroma restauració del patrimoni arquitectònic

Sra. Núria Casadevall Ministral, tècnica en restauració pictòrica i arqueològica, i pintora muralista.

16.20-17.10 h

Innovació i tècniques tradicionals

Sra. Mariana Palumbo Fernández, doctora arquitecta per la UPC i professora de la ETSAB-UPC

Sra. Marta Domènech Rodríguez, doctora arquitecta per la UPC i professora de la ETSAB-UPC

17.10-17.30 h

Pausa cafè

1. Antonio Gandano, 2. Núria Casadevall

17.30-18.20 h

Eines per a l'arquitectura

Sr. Xavi Bayona Camó, arquitecte i màster en Teoria i Pràctica del Projecte Arquitectònic per la ETSAB-UPC, i professor de la EPS-UdG i la ELISAVA.

18.20-19 h

Taula rodona, el futur dels oficis

Sr. Alejandro García Hermida

Sra. M. Àngels Armengol Niell, gerent de la Unió d'Empresaris de la Construcció UEC

Representant del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya

Moderador, Octavi Mestre Aramendi, arquitecte per la ETSAB-UPC i professor en diverses ciutats europees i americanes

21-24 h

Sopar a peu dret

PONENTS

M. Àngels Armengol Niell (Fornells de la Selva)

M. Àngels Armengol Niell, diplomada en ADE i Màster en Direcció i Administració d'empreses. Actualment és gerent d'Unió d'Empresaris de la Construcció de Girona, però des del 1994 que hi desenvolupa tasques de direcció. La UEC és la patronal del sector de la construcció de la província de Girona. Té 4 delegacions i un centre de formació. Imparteix formació d'oficis des del 1993. El centre de formació està equipat per a la realització de pràctiques, els alumnes, un miler anual, reben formació dels diferents oficis, de capacitació i també de prevenció de riscos. A més la UEC participa en nombrosos programes per incorporar treballadors en el sector.

Associació Fuset

Alberto Sánchez Sánchez (Saragossa)

President de l'Associació Fuset pel Patrimoni Rural. Arquitecte per la Universitat Politècnica de Madrid (Tercer Premi Nacional de Fi de Carrera, 2012), màster en conservació del patrimoni històric per la Universitat de Colúmbia (on va ser becari Fulbright) i actualment estudiant de doctorat a la Universitat de Califòrnia, Berkeley. Ha centrat la recerca acadèmica en l'estudi dels efectes de la des població a Espanya i el seu treball ha aparegut en mitjans nacionals i internacionals. Abans de començar els seus estudis de doctorat, Alberto va treballar com a Program Associate a World Monuments Fund, la fundació privada més gran per a la conservació del patrimoni històric a nivell internacional.

Guillermo Bosque Aurrecoechea (Saragossa)

Secretari de l'Associació Fuset pel Patrimoni Rural. Arquitecte per la Universitat Politècnica de Catalunya UPC ETSAB. Després de graduar-se i treballar a diversos despatxos d'arquitectura a Barcelona, del 2011 al 2016 va viure a Xangai (RP de la Xina), on va ocupar el lloc de Director de Disseny a JAS Architects, especialitzant-se en projectes d'equipaments públics de gran escala. Després de la seva etapa a la Xina es va allunyar temporalment del món de l'arquitectura per fundar Xiyouji - A Journey to the West, una plataforma de viatges d'aventura enfocada al mercat xinès, sent tercer premi a la innovació turística FuTurisme 2018. Des del 2019 dirigeix el seu despatx d'arquitectura, realitzant projectes d'obra nova i rehabilitació per tot el territori espanyol. Alguns dels projectes destacats són la rehabilitació d'un antic molí d'aigua a Ortigueira (Galícia) o la vetlla municipal de Figueruelas (Saragossa).

Xevi Bayona Camó (Olot)

Estudis a l'escola de Belles Arts d'Olot, estudis d'arquitectura a Barcelona i a Portugal, a la FAUP, Facultat d'Arquitectura de la Universitat de Porto. Arquitecte per l'Escola Tècnica d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB) 2008. Post Grau de Paisatgisme a l'(ETSAB) i Màster en Teoria i Pràctica del Projecte Arquitectònic a l'(ETSAB). Professor a la Facultat d'Arquitectura de la Universitat de Girona i professor en el màster d'Arquitectura Efímera d'ELISAVA. Guanyador de diversos premis, entre els quals dos premis FAD, premi Architecture Awards APLUS, diferents premis nacionals d'arquitectura efímera i mencionat en el premi del Temps de les Arts. Funda Bayona Studio, amb el taller a la ciutat d'Olot, un espai multidisciplinari a on s'explora, de forma prototípica, en els límits de l'art, l'arquitectura, el paisatge.

Núria Casadevall Ministrall (Barcelona)

Tècnica en restauració pictòrica i arqueològica, i pintora muralista. Compagina una formació acadèmica a l'Escola d'Arts i Oficis de la Diputació de Barcelona amb una tradició familiar, donat que constitueix la quarta generació d'estucadors. Aquest conjunt de llegat professional i de coneixements de les noves tècniques li proporcionen una visió completa tant de l'ofici tradicional com de l'ofici de restaurador. És professora als tallers-escola de l'Ajuntament de Barcelona i a l'Escola Massana, on imparteix les tècniques de l'estuc i els seus acabats. Així mateix, realitza conferències sobre estuc al Museu del Modernisme, a l'Escola Sert d'Arquitectura i tallers a la Fundació Politècnica de Catalunya. És especialista en façanes estucades, esgrafiats i estucs al foc.

Jonathan Cory-Wright (Reading, Anglaterra)

Fundador de CanyaViva. Immediatament després d'acabar els seus estudis a la Bartlett School of Architecture de Londres el 2004, Jonathan es va embarcar en allò que inicialment seria un viatge curt al sud d'Espanya a la recerca d'experiència laboral pràctica. Dies després del viatge, va descobrir la canya mediterrània (Arundo Donax) abundant i de molt ràpid creixement i, inspirat principalment per la seva forma a mesura que creixia en el seu entorn natural, va començar a doblegar-la, torçar-la, teixir-la i lligar-la en manats que finalment es van convertir en arcs i així el començament del Mètode CanyaViva que continua ensenyant a Espanya i Portugal fins avui. Jonathan ha estat involucrat en més de cent projectes durant 18 anys, inclosos festivals com Boom Festival, Portugal, el 2008 i 2009 i Primavera Sound Festival, Barcelona, el 2017 i 2018. Més recentment ha estat desenvolupant mètodes de recobriment natural per donar més durabilitat a les seves estructures de canya, assajant materials com terra, canya triturada, calç, marbre, suro, olis i sabó.

Pere Costa Figueras (Ordís)

COSTA CONSTRUCCIONS és una empresa creada per Pere Costa Figueras l'abril del 2011. És una empresa jove i adequada als temps actuals, però amb la confiança de tenir 50 anys d'experiència en el món de la construcció. COSTA CONSTRUCCIONS és la continuació de Jesús Costa Nicolau, S.L., empresa que va donar servei a la comarca de l'Alt Empordà des del 1953 fins al 2011. Això ens dona l'experiència de conèixer a fons el món de la construcció i satisfer les necessitats dels nostres clients. El nostre àmbit de treball és Figueres i comarca, on som coneguts per l'experiència i professionalitat dels projectes realitzats, encara que també estem oberts a altres destins.

Jordi Domènech Brunet (El Masnou)

Mestre de construcció tradicional, va començar a treballar als 16 anys com a manobre al costat del seu pare de qui va aprendre molt aviat els "secrets" de l'ofici de paleta tradicional. Durant els primers anys es va dedicar a la reforma d'habitatges on va poder conèixer i aprendre diverses tècniques constructives. S'ha especialitzat en la construcció de volta catalana i en la restauració de façanes d'estuc de calç. Des de sempre, ha estat un apassionat de voltes de maó de pla o "voltes catalanes", tècnica molt emprada durant el Modernisme català i un dels sistemes constructius preferits per molts arquitectes d'aquest moviment: Gaudí, Domènech i Montaner, Cèsar Martinell o el valencià Rafael Guastavino.

És una de les persones del nostre país que, gràcies tant a la seva feina i a la seva tasca com a docent i formador de constructors i arquitectes, està recuperant i revalorant aquest sistema constructiu, actualment en desús, destacant-ne els seus avantatges. Premi Richard H. Driehaus 2021

Marta Domènech Rodríguez (Barcelona)

És professora lectora Serra Hunter de Projectes Arquitectònics a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB – UPC). Té un Màster en Projectes Arquitectònics Avançats per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Madrid (ETSAM – UPM) i és doctora per la UPC. Anteriorment, ha estat investigadora a l'ETH de Zurich i ha rebut finançament d'importants institucions com la Beca Leonardo per a Creadors Culturals de la Fundació BBVA (2018), l'Agència d'Art Públic de Suècia (2017-2020), el Museu d'Art Contemporani de Kortrijk (2017-2020), l'Ajuntament de Barcelona (2015) o ONU-Habitat (2014), per investigar sobre la reintroducció de tècniques i materials tradicionals en el projecte contemporani. La seva obra ha rebut diversos guardons a nivell nacional i internacional, entre els quals destaquen: Finalista Surface Awards (2022), Premi de Recerca Jove de l'Ajuntament de Barcelona (2020), Premi AJAC -Crítica arquitectònica- (2020), Mostra d'Arquitectura Catalana (2016); Premi WAN Awards (2016); Finalista dels premis WIENERBERGER (2016). Des del 2020, va iniciar la col·laboració amb el Grup de Recerca REARQ de la UPC treballant en projectes de recerca competitiu centrats en els entorns de Ciutat Vella a Barcelona.

Antonio Gandano (Arcos de la Frontera)

La màxima d'Antonio Gandano és crear espais habitables, realitzats amb cura, fent ús de tècniques tradicionals i materials naturals. Les seves cabanyes estan construïdes amb els materials que es trobin més a prop, i per això treballa amb diferents tipus de pastures (canyes, canyetes, brucs, castanyoles, barró, escombra, ginesta, sègol...). Des de l'any 1989 ha actualitzat algunes de les eines i materials que utilitza a les necessitats d'avui dia, essent un dels principals continuadors del seu ofici al nostre país. La seguretat i la qualitat dels seus treballs la garanteixen les eines, el coneixement adquirit dia a dia i la col·laboració amb altres mestres choceros del nord d'Europa, amb els quals manté un contacte molt proper, i és a més soci del club dels choceros francesos. L'any 2002 va ser nomenat Mestre pels mestres que durant 13 anys es van encarregar del seu aprenentatge.

Alejandro García Hermida (Santiago de Compostela)

És doctor Arquitecte i Màster en Conservació i Restauració del Patrimoni Arquitectònic per l'Escola d'Arquitectura de la Universitat Politècnica de Madrid, on és professor associat. Ha estat Visiting Scholar a la Universitat de Notre Dame i ha dedicat la seva activitat professional a l'arquitectura, a la construcció tradicional i a la restauració i l'estudi d'edificis històrics. És Chief Executive Officer de Kalam Corporation (filial de Kalam als EUA), director de les Iniciatives d'INTBAU a Espanya i Portugal (Xarxa Nacional de Mestres de la Construcció Tradicional, Journal of Traditional Building, Architecture and Urbanism, etc.) i membre de la Junta Directiva de Terrachidia. Alguns d'aquests treballs han estat guardonats amb l'INTBAU Excellence Award 2015, el Premi Hispania Nostra 2019, una Menció Especial dels Premis Unió Europea-Europa Nostra 2019, el Prix europeu d'architecture Philippe Rotthier 2021 i el Premi Nacional d'Artesania 2021.

Salvador Gomis Aviñó (València)

Vaig començar la meua trajectòria professional a finals de la dècada dels 90 construint escales de volta i, al llarg dels anys utilitzant aquesta mateixa tècnica constructiva, he acabat realitzant voltes de tota mena. Aquest antic ofici gairebé oblidat i que va quedar eclipsat per la construcció amb ciment, s'ha convertit en quelcom contemporani capaç de convertir qualsevol espai que compti amb una construcció d'aquest tipus en una obra d'art. La meua passió per aquest ofici i l'afany de superació constant, han permès el meu creixement professional, reconegut i ser premiat en diverses ocasions.

Experimentar amb noves tècniques i nous materials marquen la diferència dels meus treballs i és un orgull poder veure el resultat final d'una cosa tan bonica creada amb les meves pròpies mans. Actualment, em trobo dirigint un projecte que compta amb voltes gaussianes de 16x30 en homenatge a Eladio Dieste, a Jaén i com a futurs projectes ressaltaré un complex hotel·ler a Kenya dirigit per Michael Ramage, de la Universitat de Cambridge.

Mariana Palumbo Fernández (Barcelona)

Arquitecta, Màster en Projectes Arquitectònics Avançats i Doctora en Arquitectura, Tecnologies de l'Edificació i Urbanisme. Professora Titular de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura (ETSAV), membre del grup de recerca GICITED (Grup Interdisciplinari de Ciència i Tecnologia de l'Edificació) i fundadora del Col·legi d'arquitectes Map13 de Barcelona. Experta en economia circular i LCA (Life Cycle Assessment), en elements passius de control ambiental i en materials de construcció alternatius i de baix impacte ambiental, com la fusta, altres materials lignocel·lulòsics o la terra, i en processos de participació ciutadana i construcció participativa de Volta de Rajoles Fines o Volta Catalana. Membre fundador de la xarxa LIGNOMAD per a l'impuls de la fusta i altres materials lignocel·lulòsics al sector de la construcció i membre del comitè tècnic de RILEM (Unió Internacional de Laboratoris i Experts en Materials, Sistemes i Estructures de Construcció) sobre propietats higrotèrmiques i durabilitat de materials de construcció que incorporen agregats naturals.

Oriol Roselló Viñas (Barcelona)

Funda el despatx Bangolo, combina el projectar amb la recerca i la divulgació de l'arquitectura i les tècniques tradicionals, a través de l'organització de múltiples jornades i publicacions. Com a professor de la Universitat de Girona cofunda el grup de recerca CATS, Construction: advanced technologies and sustainability, dedicat a l'estudi de la sostenibilitat i el patrimoni. A mitjans del 2011 cofunda el projecte GRETA. Amb més de 25 anys d'experiència en rehabilitació del patrimoni anònim i més de 200 obres executades. Reconeixements: 2002 Premi FAD d'arquitectura efímera pel Festival d'Àfriques, 2014 Primer premi EcoViure de Manresa, 2019 Primer premi Toni Cobos d'arquitectura tradicional, 2020 Primer certificat LEED Platinum en un habitatge unifamiliar a Espanya.

Max Rutgers (Bergerac, França)

Mestre estructurista, va començar la seva formació com a fuster d'estructura amb els Compagnons du Devoir el 1994. El 2007 s'instal·la a l'Alt Empordà i crea MaxMadera. Des d'aleshores ha executat obres destacades com el Restaurant Antaviana nominat als Premis d'arquitectura de les comarques de Girona 2013 (COAC), la cúpula del Mas Marroch finalista als Premis Catalunya Construcció 2016, el Restaurant Draulic guanyador de Guardons de la fusta 2018. També ha treballat en restauració de patrimoni com La Casa Burés, Claustre dels Gats al Reial Monestir de Pedralbes, Campanar de l'església de Sant Andreu de Serinyà. Com a docent i formador col·labora amb entitats com la Fundació Universitat de Girona, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, GRETA, l'escola taller de Bioconstrucció 'Orígens', el centre de formació professional CEFA Pro de Montelimar (França) o el Centre de formació professional Techcollege d'Aalborg (Dinamarca). La Generalitat de Catalunya li atorga el Diploma de Mestre Artesa el 2020.

Cristina Thió Lluch (Barcelona)

Llicenciada en Belles Arts (UB Sant Jordi 1990), especialitzada en conservació i restauració. Doctoranda UPV. Administradora única i fundadora el 1991 de CHROMA restauració del patrimoni arquitectònic SL. Empresa amb 30 anys d'experiència, especialitzada en la gestió, direcció i restauració d'edificis històrics i catalogats especialment i dels seus Béns Mobles. Les seves intervencions van des de les excavacions arqueològiques romanes a Barcelona, passant pel Romànic i Gòtic medieval, el Barroc civil i eclesiàstic català, fins al Modernisme i l'Art Decó. Premi Restaura. Premis Nacionals d'Artesania 2019. Atorgat per la Generalitat de Catalunya per la tasca realitzada en la recuperació i rehabilitació del patrimoni arquitectònic del nostre país. Membre de ICOMOS "International Council on Monuments and sites". Premi Richard H. Driehaus 2021. Classes, formació i assessorament en institucions i professionals del món de l'art i l'arquitectura, des del 2011 ininterrompudament dona classes a l'Escola Sert del COAC, a Projecte Greta i l'Escola Orígens, entre d'altres.

Organitza

COAC

arquitectes.cat
Girona

GRETA

Grup de Serveis
Girona
Societat Limitada
Reg. 105800

Col·laboradors

Ajuntament de
Torroella de Montgrí

Diputació de Girona

Patrocina

CORT NSA
CONSTRUCCIONS

RèCOP

COSTA
Construccions
CONSTRUCCIONS

MELERO
CONSTRUCTORS

Museu de
Mediterrània

CHROMA
CONSTRUCCIONS

somnisamida

més habitable
D. L. 1058000000 - GIRONA

Subirachs
CONSTRUCCIONS

TNA
CONSTRUCCIONS

Més informació a: www.arquitectes.cat / cultura.gir@coac.cat / 972 41 27 27

Imatge portada: Bangolo Arquitectura. Projecte de voltes catalanes realitzat al restaurant
Salón Aguasblanquillas, Torreperogil, Jaén, 2023.